

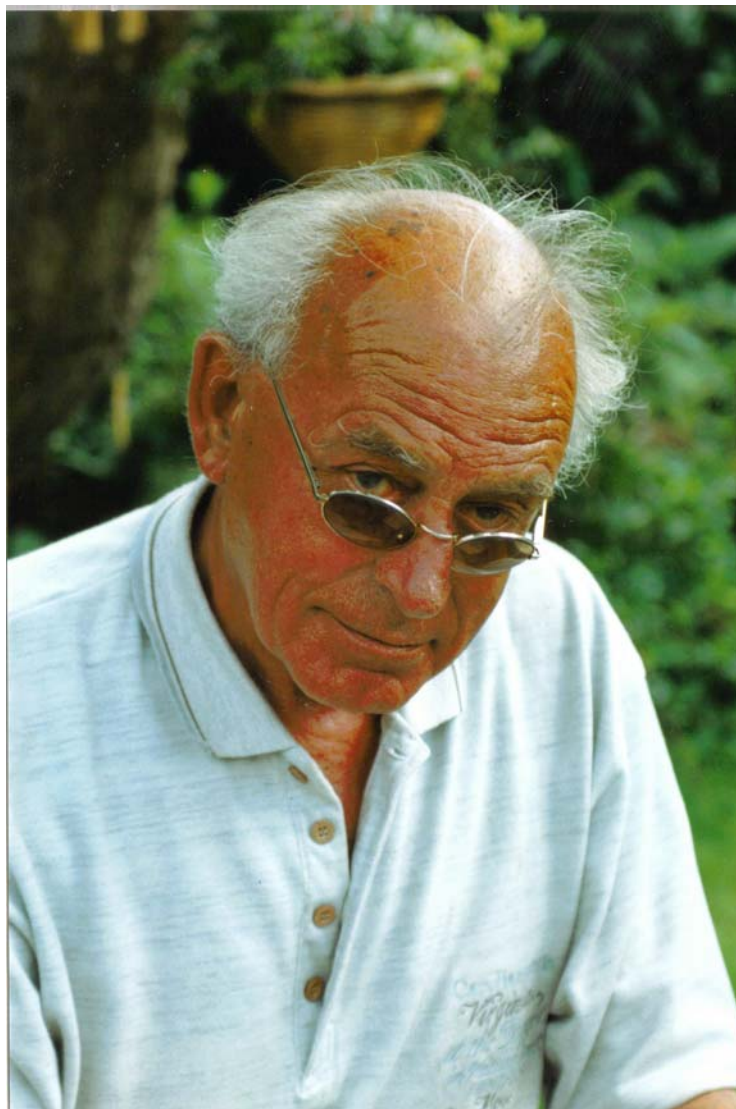
Ben van Straaten

Echtgenoot van
Lia van Straaten - van Helsdingen

* Driebergen, 9 oktober 1924

† Breda, 19 november 2006

‘Je hoeft het leven niet alleen te leven, samen sta je sterk’

*Je hoeft je leven niet alleen te leven.
Samen sta je sterk.*

Verdrietig delen wij u mede dat is overleden

**Bernardus Johannis van Straaten
Ben**

echtgenoot van

Lia van Helsdingen

Ben overleed in de leeftijd van 82 jaar.

Lia van Straaten-van Helsdingen

Carla en Willem

Jasper en Annelies, Coco, Binc

Jasmijn en Paul

Hans en Afra

Margriet

Mariëtte en Jan

Breda, 19 november 2006

Delbergen 53, 4834 AE Breda

U kunt van Ben afscheid nemen in het uitvaartcentrum van DELA, Tuinziglaan 41 te Breda, op donderdag 23 november van 19.00 tot 19.45 uur.

De crematieplechtigheid wordt gehouden op vrijdag 24 november om 12.00 uur in de aula van uitvaartcentrum Zuylen, Tuinziglaan 11 te Breda.

Samenkomst in de ontvangstruimte van het crematorium, waar gelegenheid is tot schriftelijk condoleren.

Na de crematieplechtigheid kunt u de familie persoonlijk condoleren in de koffiekamer van het crematorium.

Wilt u indien u geen rouwbrief heeft ontvangen, deze aankondiging als zodanig beschouwen.

Ben van Straaten

Een man vol warmte, liefde en wijsheid. Met altijd een luisterend oor, genietend van humor en goede gesprekken. Ben is niet meer.

Dank je lieve Ben.

Peter en Ingrid Ritzen

Pa van Straaten

Tieners waren we toen, vijftigers zijn we nu.

Jouw belangstelling, jouw luisteren, de gesprekken en
jouw goede raad.

Altijd was jij voor ons de tweede Pa en een goede maat.

Bedankt, Je was een kanjer

De Krukke (nu Kruxz)

CREMATIEDIENST BEN VAN STRAATEN
Aula Uitvaartcentrum Zuylen
vrijdag, 24 november 2006

MUZIEK BIJ BINNENKOMST op achtergrond: Enya – “Watermark”

ELFRIEDE: Met bewondering en respect voor zijn geleefde leven begroet ik hier in deze aula

**Bernardus Johannis van Straaten,
Ben, Pa**

met zijn eigen woorden, zijn motto:
Je hoeft je leven niet alleen te leven. Samen sta je sterk

MUZIEK: Zang Debbie – In Paradisum:

In paradisum deducant te angeli;
in tuo adventu suscipiant te martyres
et perducant te in civitatem sanctam Jerusalem.
Chorus angelorum te suscipat
et cum Lazaro, quondam paupere,
aeternam habeas requiem.

Welkomswoord Elfriede:

In Pardisum deductant te angeli / Dat de engelen je mogen begeleiden naar het Paradijs.

Hoe vaak is Ben niet gaan staan in de kerk bij de klanken van dit lied als de overledene de kerk werd uitgedragen; de handen opgeheven.

En nu zijn wij hier om hém uitgeleide te doen. Zijn vrouw Lia, zijn kinderen met hun partners Carla en Willem, Hans en Afra, Mariëtte en Jan en natuurlijk de kleinkinderen Jasper en Annelies, Jasmijn en Paul, Margriet en zijn achterkleindochter Coco. Binc is er hier niet bij. Hij is nog te klein om alle emoties rond dit afscheid te begrijpen.

Samen met Ben stonden zij sterk de afgelopen 7 maanden. Zonder Ben stonden zij samen sterk in de afgelopen dagen. Hoe verdrietig het weten dat ze hem nu voorgoed moeten missen ook is, het gevoel dat het goed is zo, dat hij niet meer hoeft te lijden, overheerst.

En bij dit afscheid voelen zij zich gesteund door u, familie, vrienden, vriendinnen, vrienden en vriendinnen van de kinderen die hier naar toegekomen zijn. Namens de familie heet ik u dan ook van harte welkom.

Uw aanwezigheid voelt als een warme deken van liefde en vriendschap voor Ben en voor hun zelf, zoals ze die ook ervaren hebben in de maanden dat hij ziek was. Velen van u wáren er gewoon en voor dat er zijn, toen en nu, wil de familie u graag bedanken.

“Samen sta je sterk” en zo gaan we hier zijn afscheid vieren. Met muziek en foto's, door herinneringen aan en verhalen over Ben, de fantastische Pa van velen met u allen te delen. En in hun gedachten horen ze hem zeggen “moet je eens luisteren” of “'t zit namelijk zó.....ik heb hier eens even over nagedacht”.

Als eerste geef ik graag het woord aan zijn broer, ome Koos

Toespraak door Koos:

Ben is dood, Een markante vent is van ons heengegaan.

Het was verschrikkelijk voor hem om afscheid te nemen en de laatste dagen van zijn leven waren onmenselijk. Dank zij zijn familie en vrienden kon hij tot het einde blijven glimlachen. Onze Ben – voor mij Naris- die mij het leven redde toen ik ongeveer 6 jaar oud was.

Toen onze familie van Kaatsheuvel naar Tilburg kwamen wonen hadden Ben en Jo al snel ontdekt dat het Wilhelmina kanaal maar enkele minuten lopen van ons huis op 't Goirke was verwijderd. Ben en Jo gingen vissen en Koosje mocht mee.

Dat was geen goed idee want al snel lag ik in het water te spartelen. Na 2 maal kopje onder, wist Ben mij te redden en kwam ik op de kade tussen drommen mensen weer bij mijn positieven.

In de oorlogsjaren, Ben was een jaar of zeventien/ achttien, behoorde hij bij een stelletje vrienden waarbij een Gerard- Pierre- Harrie- Jan en Ben Smid. Dat gaf problemen want als er Ben geroepen werd mocht er maar 1 man reageren. De oplossing was snel gevonden want Ben van Straaten werd omgedoopt tot Bernardus op zijn Tilburg's Naris.

Naris mijn grote broer wat ben ik altijd trots op hem geweest. Als gymnast bij de gym vereniging St. Dionysius waar hij als een van de beste turners bekend stond marcheerden ze af en toe door de Goirkestraat in witte shirt en lichte broek met oranje riem en witte schoenen. Ben vanwege zijn lengte bijna altijd vooraan. Trots zei ik dan tegen mijn vriendjes: kijk, dat is mijn broer!

De laatste jaren van de oorlog, en was inmiddels belastingambtenaar, moest hij onderduiken en moest werken op het land van Sjaak Voskens een boer aan de rand van Tilburg waar hij sliep en in de kost was. Wij thuis zagen Naris maanden niet tot Moeder's verjaardag. Ben kwam 's avonds thuis en moest de volgende morgen weer om 6 uur terug- op vaders'fiets- naar zijn onderduikadres in de Lage Witsie. Dit is nu de Reeshof. Bij het wandelpark werd hij staande gehouden door 2 Duitse soldaten die vroegen naar zijn ausweiss. Ben gooide de fiets neer en rende de bossen in terwijl er op hem werd geschoten. Hij vertelde mij een maand geleden nog: "Koos, ik heb gerend als een bezetene tot ik niet meer kon en buiten adem in een droge sloot vol bladeren ben gevallen en ben, zo goed als het ging, er helemaal onder gekropen. Pas een uur later durfde ik mijn tocht naar Voskens te vervolgen. Vader van Straaten was zo brutaal om zijn fiets te gaan zoeken en kwam uiteindelijk bij het politiebureau terecht waar zijn fiets stond. Die was volgens hem op straat gestolen en was onmisbaar voor zijn werk als ambtenaar. Na een knipoog van de agent kon hij zijn fiets weer meenemen. Direct na de bevrijding van Zuid Nederland meldde Ben zich voor een opleiding als soldaat. In 's Hertogenbosch kreeg hij zijn opleiding bij Kapitein Westerling. Op een dag stond hij plotseling voor de deur in een prachtig militair pak met een helm op waarop MP stond. Naris was bij de Canadese militaire politie! Met het geallieerde leger is hij Duitsland ingetrokken. Op mijn vraag kort geleden of hij daar ook gevochten heeft kreeg ik geen duidelijk antwoord. Alleen maar Ja...

Na zijn diensttijd kwam hij bij de belastingen en heeft vanuit Tilburg een mooie carrière opgebouwd. Hij trouwde met Lia en samen hebben ze een geweldig gezin gesticht met een zoon en twee dochters.

Ben was een Pater Familia: een vraagbaak voor iedereen, altijd bereid om te helpen en advies te geven indien nodig. Zijn kleinkinderen kunnen daar ook van meepraten. Hij overhoorde hun lessen en corrigeerde als het niet goed was.

Toen ik zelf een keukenzaak wilde beginnen, waren zijn adviezen en hulp bepalend. Ik mocht zelfs zijn auto lenen om in Duitsland keukenfabrikanten te bezoeken. Ook heeft hij naargeestig meegezocht naar een behoorlijk winkelpand met woning. Nadat ik het pand een tijd gehuurd had zei Naris: Probeer het te kopen! Ik zei: “dan moet er wel geld voor zijn” maar zijn antwoord was: “Koos, de bank heeft geld genoeg”. En het pand werd gekocht.

Toen kwamen voor Naris de minder leuke tijden. Na een heup operatie was hij niet meer zo mobiel en dus gingen wij samen in mijn auto regelmatig naar broer Jo in Vaassen die erg ziek was en naar zus Truus uit Zeist die na een beenoperatie verzorgd werd in een verpleeghuis in de Bilt. Deze tochten waren geweldig en dikwijls zaten we als kleine jongens om het hardst met de muziek op de radio mee te zingen.

Zoals we allemaal weten kwam snel de minder gelukkige tijd. Ben kreeg botkanker en na een verblijf in het ziekenhuis wilde hij per se naar huis. Niet naar een hospice verblijf. Hij zei me: “daarnaast heb ik getennist, dat is een sterfhuis”. Tot overmaat van ramp is hij thuis bij een wasbeurt gevallen en heeft daarbij zijn bekken gebroken. Toen was hij helemaal van anderen afhankelijk.

Veel respect kreeg ik voor Marriette. Wat jij allemaal voor je vader gedaan hebt is niet in woorden uit te drukken. Geweldig!

Vanwege zijn bekkenbreuk kon Ben niet meer zelf uit bed komen. Marriette zorgde voor een apparaat waarmee het toch mogelijk was om met veel moeite Ben in een stoel of rolstoel te krijgen.

Vanwege het mooie nazomerweer waren we 3 keer per week op stap of beter gezegd op de rol in zijn rolstoel.

De woorden die in mijn geheugen gegrift zijn: Koos, het is niet te geloven.... En: Koos luister, het is zo! Terug in bed was het televisie kijken. Wel 100 films hebben we gezien.

Voor Ben het liefste oorlogfilms en dan zo realistisch mogelijk.

Naris, je hebt je laatste strijd niet kunnen winnen maar het is goed zo.

Tot mijn zusjes wil ik zeggen: Jullie hadden vier broers en nu heb je er nog maar een. Wees er zuinig op!

Naris, grote vriend- fijne broer- bedankt- bedankt voor alles en vaarwel.

Muziek door Teunie:

Een vriendinnetje van Mariëtte, samen op een naaikransje, de jaren die voorbij gingen, maar de bijzondere vriendschap tussen Teunie en Pa bleef. Zij wil op háár manier afscheid nemen...op haar oude trekzak, misschien krakend en piepend, een Praeludeum voor Pa spelen.

PRAELUDIUM

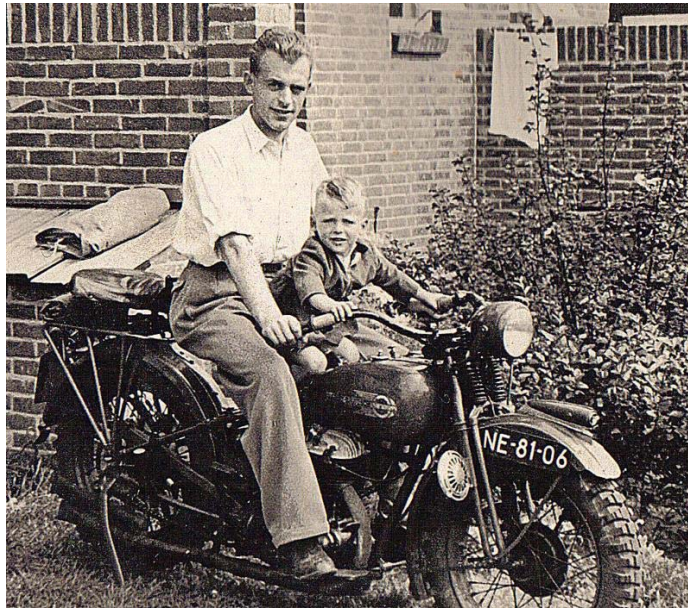
Andante Peter Black

145 *legato*

The musical score is titled 'PRAELUDIUM' and is by Peter Black. It is marked 'Andante' and 'legato'. The score is written for a single melodic line on a treble clef staff. It consists of three systems of music. The first system starts with a key signature of one sharp (F#) and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Andante' and the articulation is 'legato'. The score includes various musical notations such as eighth notes, quarter notes, and rests. Below the staff, there are letter-based fingering suggestions in circles, such as C, B, A, G, F, A, C, G, F, E, D, C, B, A, G, G, F. The second system continues the melody with similar notation and fingering. The third system concludes the piece with a final cadence and a C note.

Toespraak Hans:

Op mijn 50^e verjaardag op 21 oktober 1999 kreeg ik een herinneringsboekje. Hierin schreef senior het volgende:

“Hans,In het jaar waarin wij afscheid nemen van de 20^e eeuw word jij 50 jaar. In de volksmond heet het dan dat je abraham hebt gezien. Als herinnering aan deze dag geef ik je de Abraham die ik destijds heb gekregen.

Herinnering aan ons 50 jaar samen zijn, geeft mij een trots gevoel je vader te hebben mogen zijn. Zoals in elk leven zijn er ook in jouw leven ups en downs geweest, maar de ups zijn toch ver in de meerderheid. Onze verstandhouding heeft nooit te wensen overgelaten en is altijd geweest zoals die tussen een vader en zoon hoort te zijn.

Onze leuze: “samen zijn we sterk” heeft je gebracht tot het punt waar je nu bent aangeland.

Wat de toekomst je ook brengen zal, ik ben er van overtuigd dat het je voorspoed en geluk zal brengen. Het ga je goed,

Getekend: Je vader.”

Typisch senior: altijd positief, sportief, warm, betrokken, stimulerend, leidend, faciliterend, een sterke man met een sterke geest, een doorzetter, charmant maar niet altijd even makkelijk, een man met een brede interesse en onvoorwaardelijke belangstelling, altijd adviserend, een man die met grote inzet, liefde en betrokkenheid richting gaf, actief meewerkte aan het succes van zijn kinderen en allen die voor hem belangrijk waren, een man die oprecht trots was op de bereikte resultaten, kortom: de Nestor van de familie en de Abraham voor velen in zijn omgeving.

Hier staan we dan voor je in een moment van verdriet maar ook van dankbaarheid.

Enorm blij zijn wij altijd geweest met zulke jonge ouders.

Als kinderen hebben wij een heel fijne en gezellige jeugd gehad. In de jaren 50 gingen wij al op vakantie toen niemand nog ging. Eind 60er en begin 70er jaren werd jouw vakantiegeld over ons verdeeld zodat wij de mogelijkheid kregen om het buitenland te gaan verkennen.

De vele verhuizingen vanwege je werk hebben ons rijk gemaakt aan ervaringen, ons geleerd om ons aan te passen aan verschillende situaties en om te kunnen gaan met steeds andere personen. Dat geeft een gevoel van vrijheid en boven situaties te kunnen staan. Het helikopteren is ons inderdaad met de paplepel ingegoten.

Jij en Ma vormden een hecht Team. Je hebt ons, samen met ma, door de studieperiode heen getrokken. Ma als tijgerin tegen vermeend onrecht en jij als coach en stimulator. Jouw enorme inzet heeft ons gemaakt tot wie we nu zijn.... Daar was je heel trots op.

Ook in de periode waarin wij onze gezinnetjes gingen stichten stond jij paraat om ervoor te zorgen dat alles, zoals jij dat noemde: "in goede banen werd geleid". Geen moeite was je teveel. Huizen bouwen of verbouwen, de kleinkinderen, problemen op het werk: Pa stond paraat.

Als een rode draad door ons leven loopt de gastvrijheid van de familie Ben van Straaten. Vroeger: altijd thuis een volle bak, een zoete inval voor alle kennissen, familie, vrienden en vriendinnen. Ook in de vakanties stond de deur altijd voor iedereen open.

Tot het laatst toe heb je je overtuigingen uitgedragen: Geen onvertogen woord over je ziekte.

We zijn nog dichterbij elkaar gekomen. Diverse mensen kregen van jou nog het advies om zich verder te ontwikkelen en weer te gaan studeren! Je devies: er zit meer in: doe er iets mee! "Samen zijn we sterk" en "Je hoeft het niet alleen te doen", heeft ons gebracht tot waar we zijn aangeland. De toekomst moeten we nu zonder jou succesvol maken. Dat gaat lukken! Wij zijn dankbaar en vooral trots om zo'n vader te hebben gehad. Bedankt Pa.

Toespraak Jasper:

Ja, dat leren vond Pa belangrijk. Ikzelf heb dit aan de lijve ondervonden. Als ik tijdens de middelbare school een moeilijk examen had, was daar altijd pa. Samen hebben we uren aan de tafel gezeten. Pa legde de stof uit en overhoorde, Ma zorgde voor de gebakken eieren met spek. Met de warmte en het enthousiasme waarmee Pa alles overbracht was het leren geen straf, maar juist een gezellige gebeurtenis, waar ik altijd met veel plezier aan terug denk. Die gezelligheid was overigens altijd aanwezig. Ook in de caravan in Renesse waar wij, als kleinkinderen, zo veel zomers hebben doorgebracht. Familie, vrienden en kennissen werden altijd met open armen door jullie ontvangen. Jullie creëerden een echt “wij” gevoel. Jij leerde ons daar tennissen, klussen en vissen en bracht ons er de passie voor het zeilen bij. Want op die zeilboot voelde jij je vrij. Met je BM ging je vroeger al met je gezin op pad. Later heb je papa met het zeilvirus aangestoken. Weer later werden ook de kleinkinderen meegenomen op de boot. Je leerde ons dat een goede voorbereiding op de zeiltocht erg belangrijk is. Touwen moeten opgerold en vastgezet worden, de fok moet aan de voorstag vastgemaakt zijn en er moet gekeken worden of er voldoende benzine is, om bij nood, veilig thuis te kunnen komen. Tijdens deze voorbereiding ging er ook weleens wat mis. Zo kan ik mij een aantal keer herinneren dat tijdens jouw fanatieke voorbereiding, je bril overboord, in het water was gevallen. Na verwoede pogingen de bril op te vissen met een zelfgemaakte dreg, of een magneet aan een touwtje, moest toch vaak jij of papa mopperend het water in om de bodem van de haven met de handen te doorzoeken. Pa we hebben zoveel van je geleerd. Zelfs tijdens de laatste maanden heb jij ons belangrijke lessen bijgebracht. Je hebt ons doen beseffen dat klagen geen zin heeft, je het beste van de situatie moet proberen te maken en positief moet zijn. Jij hebt bewezen dat met doorzettingsvermogen en naar jezelf luisteren, je bergen kunt verzetten. Je stelde jezelf doelen, en vond het een uitdaging deze waar te maken. Wij zijn ontzettend trots op jou! Je bent een waar voorbeeld. Ik zal voortaan alleen onze verjaardag moeten vieren, maar jij zal er in gedachten altijd bij zijn. Pa, bedankt dat je zo’n geweldige pa voor ons bent geweest.

Toespraak Jasmijn: Lieve Pa,

Voor een vreemde klinkt dit misschien raar in de oren, maar Pa ben jij voor ons. Als we terug kijken in ons leven, blijkt maar weer wat voor een bouwsteen jij en ma in ons leven zijn geweest en nog steeds zijn. Als ik voor Jasper en mij spreek zijn jullie onze tweede ouders. Jullie hebben ons veel geleerd en mede gemaakt tot wie we nu zijn. Daar zijn wij jullie erg dankbaar voor.

Het zeilen wat jij ons Wimke hebt geleerd en hij weer aan ons. Misschien wel tot vervelens toe. Jasper en ik zaten er echt niet op te wachten om iedere zomer zo lang met de boot op pad te gaan. Vaak wilden we gewoon naar Pa en Ma daar in dat heerlijke Renesse.

Tja, Renesse. Niet zomaar een plaatsje aan de Zeeuwse kust, maar een begrip in ons leven eerder een deel van ons leven.

- De plaats waar ik mijn eerste pasjes heb gezet voor de caravan van Theo en Diny.
- Waar Jasper zijn eerste vis heeft gevangen en vele meer, wat soms wel eens tot enige jaloezie leidde bij enkele familieleden.
- Waar we met de hele familie de zee hebben ontdaan van garnalen met het grote net van Hans. Eenmaal bij de caravan gekomen was het aan ma de taak om ze te koken en vervolgens werden ze gepeld door iedereen en natuurlijk ook opgesmikkeld.
- Smikkelen ... daar konden we wel wat van. Gegrilde kip of mosselen uit de Grevelingen, van de graspol, waar menig mens nog ziek van is geworden. En natuurlijk de oesters die we raapten in Bruinisse.
- De boomhutten die we daar samen hebben gebouwd.
- De plaats waar Jasper en ik voor het eerst uitgingen met tegenzin van papa en mama, maar dan kwamen jullie wel voor ons op. En daar zat Pa dan in zijn hoekje, TV te kijken, te lezen of gezellig een borreltje te drinken. We moesten dan bij hem komen en dan werd er zo onopvallend mogelijk wat gegeven om ons goed te vermaken.' Hier geniet er maar van,' zei je dan. Als we dan zeiden: 'Pa, dat hoeft niet.' Zei je altijd: 'het hoeft niet, maar het mag wel.'
- De tennistoernooien op het veld of op de tennisbanen. Altijd erg gezellig.

Ik heb me altijd erg thuis gevoeld bij jullie in Renesse. Ik denk dat het daarom ook voelt alsof we een groot gezin zijn.

Mijn zwemlessen in Oosterhout. 1x in de week bleef ik bij Pa & Ma. Zij brachten me naar zwemles en bleven daar wachten tot het voorbij was. Eenmaal thuis kregen we een lekkere maaltijd van Ma, spruitjes. Heerlijk, totdat je me vertelde dat ze bespoten werden met koeienmest, zodat ze beter groeiden.

De tijd dat mama in het ziekenhuis lag en papa moest werken. Jullie waren er voor ons en zorgden dat we een leuke tijd hadden.

De krantjes van Jasper, die jullie altijd samen weg brachten. Jasper rijden en jij tellen en stickeren. Wat voor jou ook niet altijd een pretje was, want van die rijstijl wordt je aardig ziek. En dat heb je geweten ook.

De vele uren die je aan Jasper hebt besteed met leren. Samen leren en overhoren. Dat heeft jullie wel tot twee dikke vrienden gemaakt. Twee handen op één buik.

Pa, ik mis je nu al heel erg. Maar ik weet dat je altijd bij ons bent en wij bij jou. Samen zijn we één en dat maakt ons sterk!

Pa, ga lekker wandelen met Jo, tennissen met Ome Gerard en borreltjes drinken met de rest daar. Maar kom alsjeblieft nog wel eens langs.

Liefs en hele dikke Kus Jasmijn

MUZIEK: Debbie zingt "Sleep"

Sleep

To be sung as though unharmed, i.e. phrased according to the natural accentuation of the words, especially avoiding an accent on the first beat of the bar when an accent is demanded by the meter.

JOHN FLETCHER PETER WARLOCK

Rather slow

Voice

Piano

mp

Come, Sleep, and with thy sweet de - cey - ing

Lock me in de - light a-while! Let some pleas-ing

Toespraak Willem:

In Memoriam

Pa,

Als schoonzoon mag ik hier bij je laatste afscheid vertellen hoe ik je meegemaakt en ervaren heb. Nu inmiddels bijna 40 jaar lang. Mijn herinneringen gaan dan terug naar de tijd dat het gezin nog een jong gezin was met toen al drie grote en volwassen kinderen. Een moeder die altijd en voor iedereen zorgde en haar huis open stelde om iedereen gezellig en gastvrij te ontvangen. Af en toe met een vreemde snuiter erbij. Die komt voor ma zei je dan en je had er zelf weinig mee op. Anders was dat met de vrienden en vriendinnen van jouw kinderen, jouw maatjes van het werk en de vrienden met wie je jouw sporten beoefende, joga en tennis.

Jouw binding met jouw ouderlijk huis, het gezin zoals jullie zijn opgegroeid in Tilburg was apart en heel sterk. Niet alleen omdat alle jongens in het voetspoor van jouw vader de een langer dan de ander bij de belastingen gewerkt hebben. Nee, met eigen ogen mocht ik in De Korte Hoefstraat nog de sporen bewonderen van de avonturen die jullie thuis in jullie jeugd meegemaakt hebben, tot aan de plek toe waar jullie vader in het schuurtje het varken vet mestte tijdens de oorlogstijd en de kippen werden gehouden. Met veel bewondering en trots sprak je altijd over jouw ouders, je broers en je zussen. Het overlijden van je jongere broer Jo, nog maar zo kort geleden, heeft je meer gedaan dan wij allemaal kunnen vermoeden.

Thuis was ma weliswaar de baas in huis maar jij was de pater familias. Zoals gezegd niet alleen van je eigen kinderen. De grote schare jongelui, die inmiddels ook allemaal een eigen gezin hebben en wat ouder zijn geworden, noemt jullie Pa en Ma. Als vanzelfsprekend. In die twee korte woordjes, pa en ma, is precies weergegeven hoe jullie met iedereen omgingen. Ma zorgzaam en pa steevast in zijn eigen stoel gezeten altijd met sigaar. De rust zelve. De grote stoel met vele boeken, kranten en tijdschriften onder handbereik. Nog voordat ma de koffie klaar had was de borrel al in geschonken en was de kamer intussen vol rook van het gezelschap dat door jou onderhouden werd en van de door jouw gul aangereikte sigaren genoten. Je was voor iedereen, die binnenviel, altijd zeer belangstellend naar wat hen bezig hield, hoe het op school en thuis ging en naar wat ze beleefd hadden. Je nam er ruim de tijd voor en je genoot ervan. In de verhalen die je hoorde zat voor jou altijd wel een aanleiding om over je eigen belevenissen en ervaringen te vertellen. Je kon urenlang vertellen over dat wat je recent gelezen of op de tv gezien had en jouw eigen beschouwingen daarover, over je werk en hoe je daar zelf in stond naar jouw collega's en de mensen die iets ten overstaan van de belastingen op te biechten hadden. Maar meestal ging het over de oorlog. Het kenmerkte je als intellectueel dat je niet alleen over je eigen belevenissen vertelde maar dat je deze verhalen in een breder historisch en mondiaal perspectief wist te plaatsen. Je beschikte over een grote feitenkennis. De Tweede Oorlog, dat was jouw hobby, de oorlog die jullie zelf hebben meegemaakt. Het heeft je tot het laatste toe buitengewoon weten te boeien. Zeker toen je broer Koos nog eens real life dvd's mee bracht uit de oorlogstijd in Zuid Nederland, beelden die je nog nooit zo gezien had.

Je was van het type zelfklusser. Je beschikte over een groot arsenaal gereedschap, kwaliteit, uitzoeken voor € 2,-. Je was eraan gehecht. In kisten opgeborgen tussen de gebruikte spijkers, punaises, schroeven en ondefinieerbare ringetjes en pennetjes. 'Je weet nooit of het ooit nog eens van pas komt' zei je altijd, 'niet weggooien'. Vele klussen heb je in je leven gedaan. Niet alleen bij jezelf thuis en bij jullie caravan in

Renesse bij de familie Braber, maar ook bij al jouw kinderen. Dagen, nachten, weken, achter elkaar. Schilderen was niet je sterkste kant, heb ik gemerkt, eenmaal bezig was niets meer veilig en kreeg vaak alles in de buurt ook een schilderbeurt. Slopen en opbouwen, maar vooral het timmerwerk dat ging je goed af. Meestal viel ik in de prijzen om je bij de klussen te helpen. Dat viel niet altijd mee, moet ik je bekennen. Jij was linkshandig en mijn hulp kwam dan meestal te laat of van de verkeerde kant. Je gereedschap gebuikte je altijd multifunctioneel, bijvoorbeeld voor het maken van een inkeping in steen maakte je er geen zonde van om dat te doen met een nieuwe houtzaag, de je met je verjaardag cadeau had gekregen. Die zaag bleef dan trouw bij het overige gereedschap bewaard en jij vond het zelf geen probleem dat het zagen van hout met die zaag een inspannend karwei werd. Voordeel was wel dat je niet bang hoefde te zijn om bij het zoeken naar gereedschap een snee op te lopen van een scherpe beitel. Die was al vele keren als schroevendraaier of blikopener gebruikt. Bij het klussen viel me op, dat je sterk en niet gemakkelijk opgaf. Ik herinner me dat we als gawalo-duo geen enkele klus schuwde maar ook dat we wel vaak geluk hebben gehad bijvoorbeeld toen we op jouw manier met een aansteker onderzochten of de pas aangebrachte gasleiding wel dicht was. Wel was er bij iedere klus bloed aan de paal, maar gelukkig hebben we nooit ernstige ongelukken meegemaakt.

Carla en ik kregen kinderen, Jasper en Jasmijn, zoals ook Hans en Afra Margriet. Jij en ma waren en zijn voor deze kinderen altijd meer dan een opa en oma geweest. Ook dat gold opnieuw voor hun vrienden. Ook zij noemen jullie Pa en Ma en waren en zijn graag bij jullie. Jij was degene die de kinderen altijd extra sponsorde, uiteraard in overleg met ma en je was voor hen steun en toeverlaat en gaf ze samen met Ma hulp om hen over moeilijke momenten in hun studie of leven heen te helpen. Ma moet dat hier nu alleen blijven doen, maar wij weten allemaal dat iedereen die hier aanwezig is nog steeds op jouw steun en bemoediging kunnen blijven rekenen.

Voor jou is het leven hier opgehouden, na 82 jaar. Voor ons met pijn en verdriet vooral op dit moment van afscheid nemen. Maar het was prachtig. Jij hebt ervan genoten en wij hebben allemaal van jou genoten. Wij wensten je de laatste maanden vaak toe om maar rustig in te slapen. Het was soms een mensonterend gebeuren. Maar alle keren kwam je terug en was je weer die pa waarvan we allemaal hielden: krachtig, vertellend, belangstellend, moedig. Zo blijf je in onze gedachten. Rust zacht, Pa.

Bedankt.

Elfriede:

Dat Pa van Straaten tot op het laatste toe altijd een op een intense wijze belangstelling toonde en zich verdiepte in het wel en wee van jonge mensen moge duidelijk zijn. Hans noemde hem al eerder de nestor van de familie en de nestor voor velen in zijn omgeving.

Ook zij ervaren de dood van Pa als een groot gemis en Benno omschreef zijn gevoelens als volgt: *“De warme Bourgondische gastvrijheid én vriendschap, die ik vanaf de zestiger jaren heb ervaren aan de Delbergen, hebben in de loop der tijd aan sterkte niets ingeboet, sterker nog.....ze zijn alleen maar groter geworden. Dit heb ik, vooral de laatste maanden, nóg bewuster gevoeld”*.

Hoe veel en hoe vaak waren de jongens van de band De Krukke niet aan de Delbergen te vinden? Contacten die nooit verloren zijn gegaan en ik citeer namens hen: *Pa van Straaten. Tieners waren we toen, vijftigers zijn we nu. Jouw belangstelling, jouw luisteren, de gesprekken en jouw goede raad. Altijd was jij voor ons de tweede Pa en een goede maat. Bedankt, je was een kanjer”*.

En Fred mailde zijn herinneringen in dichtvorm:

*Een tweede vader is heengegaan,
Dat was je voor mij in vroeger tijden.
Huize Straaten heette mijn toevluchtsoord,
Je had daar het gevoel dat je erbij hoort.
Leuke tijden heb ik met je meegemaakt,
Dat heeft mij altijd vroeger en nu in mijn hart geraakt.
Je was een vader, vriend en raadgever in die tijd in die tijd,
En ook later heb je dat niet vermijdt.
In jullie huis vond ik kalmte,
Vond ik en echt gezin met warmte.*

*Wees trots op wat je hebt nagelaten,
Een goed gezin met leuke nazaten.
Nu sta ik hier ten afscheid,
Van iemand die toen mijn leven heeft verblijd.
Dag Ben het gaat je goed,
En van mij houdoe met een warme groet!*

Marie-Jeanne en Peter willen hier graag zelf hun eigen verhaal vertellen:

Marie-Jeanne:

Graag wil ik Pa van Straaten bedanken voor zijn warmte, liefde, wijze raad en vele fijne gesprekken.

Toen ik eind jaren zestig vanuit Zeeuws-Vlaanderen in Breda kwam kreeg ik een baan bij de Kardinaal de Jong stichting waar ik Carla leerde kennen en omdat het, ook toen al, bij de familie van Straaten “de zoete inval” was, nam Carla mij mee naar haar thuis.

Daar leerde ik Pa en Ma kennen, beiden veertigers en beiden mensen die hun huis open stelden voor velen.

Mijn naam is Marie-Jeanne. Maar Pa doopte mij als “Sjaantje” en dat is altijd zo gebleven. Terugdenkend aan die beginjaren herinner ik mij Pa als een man die zich goed kon verplaatsen in “de jongeren” en in alles wat ons in die tijd bezig hield.

Altijd was er een bed voor mij wanneer ik samen met Carla tot in de late uurtjes gefeest had en waarna wij ’s morgens na een ontbijt van Ma weer naar ons werk vertrokken.

Zijn belangstelling was eerlijk en oprecht!

Hij probeerde altijd met je mee te denken, waar je ook mee kwam en deed dit dan niet belerend maar gewoon met gevoel en wijze raad.

Toen ik 20 jaar geleden na een turbulente periode in mijn leven mijn huidige man introduceerde, werd deze na een gesprek met Pa “goedgekeurd” en als vanzelfsprekend opgenomen in de clan.

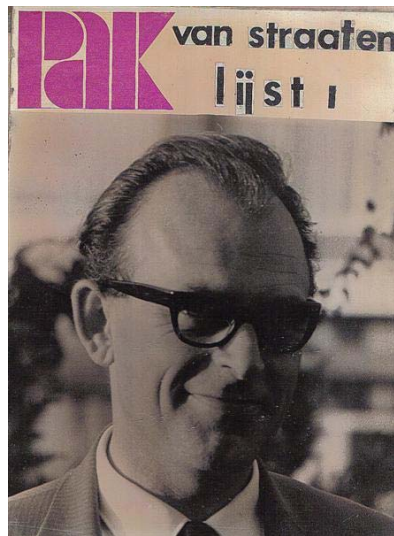
Het bericht dat Pa ziek was en niet meer beter kon worden kwam hard aan.

Tijdens mijn bezoeken aan hem in het ziekenhuis vertelde hij veel over zijn leven, hoe trots hij was op zijn kinderen en kleinkinderen. Hoe gelukkig hij was met alle fijne mensen die hij in zijn leven had leren kennen. Dat niet alleen ik speciale gevoelens voor hem had bleek wel uit het feit dat hij tijdens de periode van zijn ziek zijn bezocht werd door velen die hem ergens in hun leven hebben mogen ontmoeten.

Diep respect heb ik voor de wijze waarop hij met zijn naderende dood omging, zoals zijn kijk op het leven was, was ook zijn kijk op de dood.

Hij zorgde ervoor dat een bezoek aan hem tijdens die laatste periode, niet beladen en triest was maar gewoon heel gezellig, zoals dat altijd was geweest.

Toespraak Peter:

Toen ik 14 jaar was, en een vriend van hans, kwam ik voor het eerst bij de familie van Straaten.en ontmoette daar natuurlijk ook Pa.

Vanaf het eerste moment dat ik bij Delbergen 53 over de vloer kwam voelde dat goed. Er was altijd wel wat te beleven. Alleen al de verkeringen van Mariëtte en Kaat leverden voldoende stof op voor een roman van minstens zeven delen. De invloeden die met de familie Van Straaten meekwamen uit het westen van ons land pasten goed in het toen veranderende tijdsbeeld.

De laatste maanden hebben Pa en ik nog volop herinneringen aan die tijd opgehaald.

Toen mijn eigen vader overleed was ik vijftien jaar. Ongemerkt en heel natuurlijk nam Pa steeds meer de rol van mijn eigen vader over. Op dat moment zie je dat nog niet, maar later besef je hoe belangrijk hij hierin is geweest.

In de jaren zestig waren Pa, Hans en ik regelmatig in de Biesbosch te vinden. Tijdens een van die zeiltochtjes waren we zo gelukkig een echte tornado mee te mogen maken. De boot van hans zonk direct naar de bodem van de Amer, maar met vereende krachten hebben we Ben's boot van een strikdam weg kunnen houden. We waren zowat alles kwijt wat we bij ons hadden, maar dit soort gebeurtenissen zorgt wel voor een hechte vriendschap.

Dat Pa van Straaten een sportieve man was is genoegzaam bekend. Zijn goede lichamelijke conditie was opvallend de laatste maanden. De kracht in zijn armen en handen toonden aan dat hij de strijd niet wilde opgeven. In zijn jeugd was hij turnkampioen van Brabant en op latere leeftijd ook nog een verdienstelijk tennisser. Met vijfsetters kreeg hij zelfs pastoor Asselbergs en zijn vriend Gerard Gooiker op de knieën.

Maar hij kon ook genieten van passieve recreatie. Samen bezochten we menige wedstrijd van het Nederlands elftal . Pa had dan ook oog voor details. Als we wegreden vroeg hij stevast 'Peer heb jij gedacht aan de snakjes en de nootjes? Ik heb een neutje voor ons meegenomen'.

Mijn zus Marie en ik hebben Pa ook leren kennen als een echte didacticus en leraar. Mijn eigen vader vond altijd al dat ik wat extra bijlessen kon gebruiken, maar Pa van Straaten scoorde als je hem met mijn vader vergeleek toch duidelijk hoger. Hij bleef altijd geduldig en rustig. De meest saaie leerstof wist hij door middel van voorbeelden uit je eigen directe omgeving te verlevendigen. Standaard zinnen van hem waren: 'Peer nou moet je twee dingen goed onthouden'. Dat lijkt dan op zo'n moment niet veel, maar als je ze na een avond boekhoudles allemaal bij elkaar optelde, waren het er al minimaal 30 die je uit je hoofd moest leren..

Hij gaf me ook wijze levenslessen. Hij leerde me zelfs 'helicopteren'. Hij vertelde me dat het hebben van een helicopter-kijk op bepaalde problemen erg belangrijk was. Hij zei dat dan in de trant van "Peer als je een probleem hebt dat moet je als het ware in een helicopter stappen en van grote hoogte naar dat probleem kijken. Je leert dan afstand nemen en je doorziet dan de grote lijnen. Tegenwoordig noemen we dat reflecteren en dat was een vaardigheid die hij zelf ook in hoge mate beheerste.

De laatste maanden zijn Ingrid en ik wekelijks naar Delbergen gereden. Pa en ik hadden het dan vooral over **zijn** jeugdherinneringen. Ik stond er versteld van wat voor een ijzersterk geheugen hij had. Hij had een strenge vader, een ondeugende broer Koos, die hij als oudere broer menigmaal in bescherming heeft genomen. Bij een borrel (met meer water dan jenever) en een sigaar lag hij in zijn praatbed, precies zoals hij vroeger op zijn praatstoel zat. Eigenlijk waren die gesprekken de laatste maanden heel bijzonder, de rollen waren als het ware omgedraaid. Vroeger was hij het luisterend oor, nu was ik het.

Geen enkel moment heb ik hem horen klagen. Hij was erg realistisch. Toen de thuishulp werd teruggedraaid zei hij. "Ja Peer daar hebben ze niet opgerekend bij Huispitaal, ik had al dood moeten zijn.

En nu is dat moment er dan toch.

Zondagmorgen hoorde ik een lied op de radio waarvan de aanvangsregels waren:

Vandaag begraaf ik jou in mij.

Ik hoop dat we vanaf vandaag allemaal een stukje Pa van Straaten in onze herinneringen meenemen voor de rest van ons leven.

Hij is het waard.

Elfriede:

En dan komt tóch dat onherroepelijk moment dat we afscheid moeten gaan nemen, Ben, Pa van Straaten die allerlaatste groet gaan brengen. Dat de familie dat graag als laatste wil, is daarbij bijna als vanzelfsprekend. In de koffiekamer kunnen we dan bij een kopje koffie nog even napraten waarna u natuurlijk de gelegenheid krijgt de familie te condoleren.

Ben in Zeeland, genietend van de zon, weliswaar zonder sigaar staat op de voorkant van het gedachtenisprentje dat ik u zo, bij het verlaten van de aula, zal aanreiken. Aangezien er nog vele anderen zijn aan wie de familie dit prentje wil geven, verzoek ik u genoeg te nemen met één prentje per echtpaar, per gezin.

Hans, de laatste woorden zijn voor jou.

HANS: Bedankt alle aanwezigen voor de aanwezigheid en hun bijdrage aan het prachtige leven van Pa.

MUZIEK: VIDEO SARA BRIGHTMAN

When I'm alone I dream of the horizon and words fail me.
There is no light in a room where there is no sun
and there is no sun if you're not here with me, with me.
From every window unfurls my heart the heart that you have won.
Into me you've poured the light,
the light that you found by the side of the road.

Time to say goodbye.
Places that I've never seen or experienced with you.
Now I shall, I'll sail with you upon ships across the seas,
seas that exist no more,
it's time to say goodbye.

MUZIEK bij afscheid nemen : Barbara Streisand – “The love inside”

So the word is goodbye
Makes no difference how the tears are cried
Its over
And my heart lives alone

Enkele van de vele warme reacties die wij mochten ontvangen:

Brief van Han Martens aan Lia

Tot mijn grote spijt kon ik eerst vandaag reageren op het grote verlies, dat jij en je familie moeten lijden door het overlijden van Ben. De omstandigheid dat het heengaan van Ben zich reeds langere tijd aankondigde- Willem had mij hierover reeds verteld- zal de schok van het droeve moment zelf toch niet kunnen verzachten.

Persoonlijk heeft het bericht, dat Ben er niet meer is, mij diep geraakt. Bij de start van mijn eerste grote functie in Breda, was ik uiteraard nog vol jeugdige overmoed. Maar ik trof in Ben een man, die mij bijbracht dat er ook andere wegen waren om met collega's op kantoor en ook met klanten om te gaan. Hij leerde mij ondermeer dat ook riet, zware tegenwind kan overleven om er vervolgens weer even fris als voorheen bij te staan.

Toch had hij tevens de gave om tegenover anderen zo nodig wel heel duidelijk te zijn.

Logisch, want hij was zowel mondeling als schriftelijk een man van het woord, stevig als hij was door een intuïtieve vakkennis en door zichtbaar plezier in zijn werk.

Ben stond dan ook op de voorgrond, niet omdat hij dat zelf zocht, maar omdat de mensen om hem heen graag achter hem wilden staan.

Het behoeft dan ook geen enkele discussie, dat Ben binnen de technische commissie- DE juridische spil bij uitstek en binnen de Inspectie- de eerste man was.

Hij wist steeds veel respect af te dwingen, zelfs bij onze wat meer weerbarstige bezoekers, zodanig dat men hem meermalen na afloop van een pittig gesprek bedankte, hoewel hij de betreffende persoon geen duimbreed was tegemoet gekomen.

Dit was voor mij Ben ten voeten uit. En niet alleen voor mij, maar ook voor meer directe collega's in het CBG, zodanig dat men zelfs vanuit het Departement mij wel eens met scheve ogen van jaloezie aankeek!

Ben kon hiervan genieten, maar kwam toch het meest los wanneer ik weer eens een aanstormende, maar volstrekt onervaren adjunct- inspecteur in zijn hoede toevertrouwde. Hij leek dan volkomen in zijn element, bouwde en vormde hen en slaagde er steeds opnieuw in

van hen een vakman te maken met meer rust in het lijf en met het nodige zelfvertrouwen, maar ook met meer zelfkennis.

Diversen van hen nemen thans kernposities in, zowel binnen als buiten de belastingdienst en ik weet- van tijd tot tijd spreek ik nog wel eens met hen- dat zij nog altijd met respect, maar vooral warmte aan Ben terugdenken.

Evenals ikzelf. Ik ervaar dan ook een grote leegte, nu ik weet dat Ben er niet meer is.

Ik besef Lia, dat dit voor jou en de kinderen veel sterker het geval moet zijn. Ik hoop daarom dat het venstertje dat ik hierboven naar Ben's werkzame bestaan heb opengezet, je een klein beetje extra kracht kan geven, wanneer je terug kijkt op je leven met Ben.

Lieve Lia, veel sterkte bij het verwerken van je verdriet.

Reactie van Toon en Tiny aan Mariette:

Langs deze wat ongebruikelijke weg wil ik je laten weten, dat ik de wijze waarop je met je familie de crematie-plechtigheid hebt uitgevoerd als bijzonder heb ervaren. Van de vele uitvaarten, begrafenissen en crematieplechtigheden, die ik heb meegemaakt onderscheidde deze zich door de kwaliteit van de vorm en de inhoud. Een heel goed beeld heb ik gekregen van jouw vader. Ik heb daar bewondering voor. Ik vond het hoopvol te horen hoezeer hij zijn talenten heeft gebruikt en met name in zijn samenleven met zijn familie. Het was boeiend te horen hoe jullie gezin/familie zich samen bond onder de invloed van jullie vader. Er werd nu eens niet gesproken over het hiernamaals en dat we allemaal in de hemel komen en zo, maar er werd een helder waarachtig beeld geschetst van hoe goed een mensenleven, een familieleven hier en nu verloopt. Dat de negatieve aspecten minder aan bod kwamen, is te begrijpen. Het was een dankbaar getuigenis, een hoopvolle gebeurtenis. Ik kreeg het gevoel dat mij een spiegel werd voorgehouden in de persoon van jouw vader en dat leidde bij mij tot de gewetensvraag: hoe heb ik dat gedaan met mijn kinderen?

Al met al, Ik vond het een stijlvol uitgeleide- ritueel, met inhoud en beheerste emotie.

Het was charmant, dat jullie bij de entree de gasten persoonlijk verwelkomden en ook bij het naar huis gaan had je warme aandacht voor ons.

Sterkte wens ik jullie toe